

Arrest

nr. 82 437 van 4 juni 2012
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

| de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juni 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 mei 2012 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juni 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. POSSEMIERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO loco E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 15 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 10 januari 2011 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 12 april 2011, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 11 mei 2011 dient verzoekster een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen de in punt 1.2 bedoelde beslissingen.

1.4. Op 23 mei 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, dat dezelfde dag wordt betekend.

1.5. Bij arrestnr. 82.013 van 30 mei 2012 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het in punt 1.3. bedoelde schorsings-en annulatieberoep.

1.6. Op 1 juni 2012 dient verzoekster een verzoekschrift in tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid dat erop gericht is het in punt 1.3 bedoelde schorsingsverzoek zo snel mogelijk te laten behandelen. Dit wordt verworpen bij arrestnr. 82 436 van 4 juni 2012.

De in punt 1.4. bedoelde beslissing vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“(…)

- artikel 7, eerste lid, 1 : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten ; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Bovendien heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

-artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven; Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/04/2012.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op Schengengrondgebied zonder een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Bovendien heeft betrokkene binnen de toegekende termijn geen gevolg gegeven aan een eerdere beslissing tot verwijdering. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten data a haar zal worden afgeleverd.

Bovendien werd aan betrokkene reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten afgeleverd.

Betrokkene diende op 15/12/2009 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10/01/2011 en deze beslissing werd haar betekend op 12/04/2012 met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig tot en met 12/05/2011.

Betrokkene dient op 20/01/2012 een aanvraag tot verblijf in op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 24/04/2012 en deze beslissing werd haar betekend op 09/03/2012.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Betrokken weigert dus manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden: Gezien de betrokkenen niet in het bezit van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

*Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het te weinig waarschijnlijk dat hij/zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing: betrokken is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.
(...)”*

2. Het schorsend effect van de ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

In dit verband kan verwezen worden naar de beschikking van de Raad van 1 juni 2012 dat aan het rechtsplegingsdossier werd toegevoegd. Partijen uiten hieromtrent geen opmerking ter terechtzitting.

3. Over de voorwaarden van de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad, hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Te dezen wordt echter het uiterst dringend karakter van de ingestelde vordering betwist door de verwerende partij. Zij betoogt in haar nota dat bij het indienen van onderhavige vordering de termijn van vijf dagen, bedoeld in artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, overschreden werd.

Artikel 39/82, §4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de

vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk”.

Uit bovenstaande kan niet meer afgeleid worden dan dat de vordering tot schorsing die ingediend wordt binnen de vijf dagen na de betekening van de bestreden beslissing, vermoed wordt een uiterst dringend noodzakelijk karakter te hebben.

Dit verhindert niet dat een vordering tot schorsing die ingediend wordt door een vastgehouden vreemdeling na een termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn zoals voorzien in artikel 39/57, §1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, *in casu* na negen dagen, ook een uiterst dringend noodzakelijk karakter kan vertonen. Te dezen dient ontegensprekelijk aangenomen te worden dat de behandeling van de gewone vordering tot schorsing die ingediend wordt tegen de bestreden beslissing die dateert van 26 mei 2011, te laat zal komen en derhalve niet effectief meer zal zijn, gelet op de vasthouding van de verzoekende partij waaruit dient afgeleid te worden dat de verwijdering van verzoekende partij imminent is.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Conform vaste rechtspraak van de Raad van State dient onder ernstige middelen te worden verstaan, middelen die op het eerste gezicht gelet op de omstandigheden van de zaak ontvankelijk en gegrond kunnen zijn en bijgevolg een vernietiging van de bestreden beslissing laten voorvoelen.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoekster betoogt als volgt:

“ (...) 14.

Verzoekster leeft sedert meer dan vier jaar duurzaam tezamen met de heer S.H. (...) thans in een woning gelegen aan (...) . Zij hebben een affectieve relatie, en treden ook als koppel naar buiten. Verzoekster werpt ingevolge deze situatie de schending op van artikel 8 EVRM. Artikel 8 van het EVFM luidt als volgt: (...)

Het begrip gezinsleven in artikel 8, lid 1, van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit het feit dat verzoekster reeds geruime tijd op hetzelfde adres samenwoont met de heer S.H. (...), en zij zich beiden naar de buitenwereld manifesteren als koppel, kan redelijkerwijze afgeleid dat verzoeksters gezinsleven onder het toepassingsgebied van het in artikel 8, eerste lid, EVRM beschermde recht op gezinsleven valt. Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid, van het EVRM in ogenschouw te worden genomen.

15.

Vooreerst kan niet betwist worden dat het bevel om het grondgebied te verlaten dat getroffen wordt ten aanzien van verzoekster, een inmenging vormt met betrekking tot de uitoefening van het recht op gezinsleven. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, ni. de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan Staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (RvSt. 15 februari 2007, nr. 167.847).

Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten vormt een disproportionele inbreuk op verzoeksters gezinsleven die niet getuigt van een juist evenwicht tussen verzoeksters belang, namelijk de erkenning van haar recht op een gezinsleven en het belang van de Belgisch staat. Het belang (voordeel) van de Belgische staat bij de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten is miniem in vergelijking met de schade (nadeel) die aan de verzoekende partij en zijn familie wordt berokkend.

16.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat verzoekster geen enkel (sic))voorlegt dat zij een werkelijk gezin vormt met de heer S.H. (...). Daarbij negeert tegenpartij om. de verklaring van de heer P.C. (...) van 1 december 2009 die verzoekster destijds heeft bijgebracht (stuk 3). Deze verklaring is zeer duidelijk over de relatie tussen verzoekster en de heer S.H. (...):

“Een kleine vier jaar geleden heb ik I.V. (...) via haar man en mijn vriend S (...) leren kennen. Zij is een zeer lieve en sociale vrouw die steeds voor haar vrienden klaarstart. Ik mocht dit meermaals ondervinden toen ik, na een pijnlijke scheiding en een hopeloze relatie, een enorme psychische crisis doormaakte. Zij en haar man hielpen me er toen constant weer bovenop.

(...)

Maar nu zie ik haar soms treuren, en dat raakt me diep. Ik weet dat ze blijft hopen en geloven, maar de angst om haar man te verliezen, en de onzekerheid over de toekomst maken haar neerslachtig. Omdat België zowat de enige levenskans biedt aan hun relatie hebben ze alle hoop op ons gevestigd. Ik weet dat ze graag zouden huwen, maar de twijfelachtige situatie en de mogelijke complicaties houdt hen tegen. Ze zijn het leven in de illegaliteit moe, en hopen in de toekomst eindelijk een kan te krijgen op een positiever en menswaardiger bestaan. Ze willen ook graag vooruit komen en als volwaardige Belgen leven en werken.

(...)

Een weigering van de regularisatie zou hen niet enkel dwingen tot een scheiding van mekaar, maar ook van ons. Daarom hoop ik, uit het diepst van mijn hart, dat mijn vrienden de legaliteit kunnen bekomen, zodat zij de volgende stap tot volledige integratie in ons land kunnen nemen en zich kunnen inzetten als een volwaardig Belgisch koppel in onze maatschappij.”

Bovendien stelt tegenpartij eveneens ten onrechte dat de heer H (...) zelf niet legaal in België verblijft. De heer HADJIU heeft sedert 26 april 2010 een oranje kaart bekomen, die tot op heden steeds verlengt werd (stuk 4).

17. *Verzoekster is er in geslaagd om haar leven herop te bouwen samen met de heer H (...). Ondanks haar ziekte, slaagt zij hier wel degelijk in. Zij heeft geen enkele band meer met Rusland.. Meer zelfs, alleen al de gedachte aan een terugkeer naar dat land zorgt voor overmatige stress. De laatste houvast van verzoekster is haar duurzame relatie met de heer H (...).*

Gelet op het bovenstaande vormt een bevel om het grondgebied te verlaten een disproportionele inbreuk op het gezinsleven van verzoekster en de heer S.H. (...), en is bijgevolg in strijd met artikel 8 EVRM. Bovendien berokkent de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan verzoekster.

(...)”

3.3.2.2. *Verzoeksters relatie met de heer S.H. (...) is reeds aan bod gekomen in de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 januari 2011 waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag om*

verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. De gemachtigde van de staatssecretaris beoordeelde dit argument als volgt:

“Betrokkene haalt aan dat personen die een nauwe band met een bepaald land vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land en dat een terugkeer naar haar land van herkomst buitenproportioneel zou zijn, dewelke volgens betrokkene een schending van art. 8 EVRM zou betekenen. Echter, art. 8 EVRM houdt in dat een ieder recht heeft op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Wat betreft de vermeende schending van art. 8 van het EVRM dient er opgemerkt te worden dat betrokkene hiervan niet de nodige bewijsstukken voorlegt, betrokkene toont niet aan dat er familieleden van haar in België verblijven. Wat de verwijzing naar de familiale omstandigheden betreft; betrokkene legt geen enkel bewijs voor dat zij een werkelijk gezin zou vormen met haar partner. Daarenboven kan betrokkene zich niet beroepen op haar zogenaamde partner om in aanmerking te komen voor regularisatie aangezien deze zogenaamde partner zelf niet legaal in België zou verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

3.3.2.3. Verzoekster diende tegen deze beslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten dat ermee gepaard ging, op 11 mei 2011 een schorsings-en annulatieberoep in bij de Raad. Verzoekster ontwikkelde hierbij een middel op grond van artikel 8 EVRM dat nagenoeg in identieke bewoordingen wordt overgenomen in onderhavige vordering. Zoals in punt 1 reeds werd aangegeven werd dit schorsings-en annulatieberoep verworpen door de Raad op 30 mei 2012 bij arrestnr. 82 013.

Hierin kan onder meer het volgende gelezen worden:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven is een feitenkwestie. Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit het hierboven geciteerde deel van de motieven blijkt dat verweerder is nagegaan of aan verzoekster een verblijfsrecht met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, rekening houdende met verzoeksters familiale omstandigheden in België, met de eventuele familieleden die verzoekster in België zou hebben, met verzoeksters relatie met dhr. S.H. en met de gewone sociale

relaties die zij in België zou hebben in het kader van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betwist enkel de motieven aangaande haar relatie met de heer S.H.

Vooreerst blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat verweerder de relatie die verzoekster met een Belgische heer zou hebben, niet zonder meer als bewezen acht. Verzoekster meent dat verweerder onvoldoende rekening houdt met de brief van de heer P.C. die zij bij haar aanvraag voegde en die zij citeert in haar verzoekschrift. De Raad stelt vast dat in deze brief inderdaad wordt gesproken over verzoekster en haar man S.H. Evenwel blijkt uit de aanvraag niet duidelijk dat verzoekster met deze brief haar relatie wenste aan te tonen, nu de brief vooral wijst op de goede integratie van verzoekster. Bovendien betreft deze brief één enkele getuigenverklaring die door geen enkel objectief bewijs gestaafd wordt, zodat verweerder op niet kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat verzoekster geen bewijzen bijbracht van het feit dat zij een gezin vormt met dhr. S.H. in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bovendien oordeelde verweerder dat zelfs indien verzoekster en haar 'partner' als een gezin kunnen worden beschouwd, dit geen grond tot regularisatie kan vormen. Verweerder wijst erop dat verzoeksters partner geen legaal verblijf heeft in België. Verzoekster weerlegt dit laatste motief, waar zij stelt dat haar partner wel degelijk een verblijfsrecht heeft in België sinds 26 april 2010. Ten bewijze hiervan legt zij het attest van immatriculatie van haar partner neer. Uit dit attest blijkt dat de toelating tot verblijf tot 25 april 2011 werd verlengd. Met het loutere feit dat verzoeksters partner over een tijdelijk en (vooralsnog) beperkt verblijfsrecht beschikt, toont verzoekster evenwel niet aan dat er sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het gezinsleven te handhaven en/of te ontwikkelen.

Verzoekster vraagt voor de eerste maal een verblijfsrecht aan zodat het in casu om een eerste toelating tot een verblijfsrecht gaat. In dit geval oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze 'fair balance'-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken, om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, Rees v. The United Kingdom). Verzoeksters betoog aangaande de ongeoorloofde inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid van het EVRM is dan ook niet dienstig.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie...

Verzoekster stelde in haar aanvraag om machtiging tot verblijf het volgende aangaande haar relatie met dhr. S.H. :

“In 2008 leert zij via gemeenschappelijke kennissen de heer S.H. kennen, met wie zij gedurende een jaar nu samenwoont. Ondertussen krijgt zij nu ook medische steun van het OCMW te Antwerpen, en slaagt zij – samen met de ondersteuning van de heer H. (...) – er voor het eerst gedurende lange tijd in haar leven weer op te bouwen. Ook haar dochter woont vandaag in België. Zij heeft een aanvraag tot naturalisatie ingediend.”

“Verzoekster laten terugkeren naar Rusland zou buitenproportioneel zijn en in strijd met artikel 8 E.V.R.M., dat stelt dat personen die een nauwe band met een bepaald land, in casu België, vertonen een verblijfsrecht kunnen bekomen in dit land.

Een uitwijzing zou als enig resultaat hebben dat alle contacten die verzoekster heeft opgebouwd, zowel op professioneel, op sociaal als op affectief vlak, van het ene moment op het andere zouden worden verbroken. Immers, de dochter van verzoekster – voor wie zij echt alles overheeft- verblijft in België en verzoekster heeft hier in België een nieuw gezinsleven opgebouwd met de heer H. (...)

Een dergelijke plotse breuk zou het leven van verzoekster helemaal dooreen gooien, zonder dat er een redelijke verantwoording voor bestaat gelet op de enorme inspanningen tot integratie die verzoekster geleverd heeft.”

Verzoekster herhaalt deze elementen in haar inleidende verzoekschrift. Zij geeft evenwel niet aan waarom het voor haar onmogelijk is om met haar partner een familieleven te leiden in haar land van oorsprong. Bovendien sluiten de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en het bevel om het grondgebied te verlaten niet uit, dat verzoekster in haar land van herkomst de nodige stappen onderneemt ten einde een verblijfsrecht aan te vragen in functie van haar relatie met de heer S.H. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat verzoeksters relatie op zich geen grond voor machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan vormen. Te meer daar de Vreemdelingenwet in een specifieke procedure voorziet voor een gezinshereniging in functie van een relatie met een persoon die een verblijfsrecht heeft op het Belgisch grondgebied. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster de nodige stappen heeft ondernomen om haar verblijf te legaliseren in functie van haar relatie met haar partner. Gelet op het geheel van deze argumenten blijkt niet dat verzoekster aantoont dat er een positieve verplichting bestaat voor de overheid om haar gezinsleven te vrijwaren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. “

Verzoekster brengt heden geen nieuwe elementen aan die een andere beoordeling rechtvaardigen dan de reeds gedane beoordeling inzake haar grieven in het licht van artikel 8 EVRM.

Het enig middel is prima facie ongegrond.

3.4. Er werd geen ernstig middel aangevoerd. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, §1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend en twaalf door:

Mevr. M. EKKA, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. QUINTENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. QUINTENS

M. EKKA